

Sygn. akt V KK 131/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2021 r.,
sprawy **J. G.**
skazanego z art. 197 § 2 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt VII Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Z.,
z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) na rzecz adw. W.J., kancelaria adwokacka w Z., tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie z urzędu kasacji na korzyść skazanego J. G.,**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...), osk. J. G. uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy 1996 a 1998 rokiem w S., woj. (...), podstępem i groźbą doprowadził małoletnią

wówczas M. P. do poddania się innej czynności seksualnej dotykając jej narządów płciowych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 197 § 2 k.k., art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi ustawą z 27.07.2005 r. (Dz.U. Nr 163 poz. 1363) i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi ustawą z 27.07.2005r. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę od całego wyroku Sądu I instancji skazującego również za inne czyny zarzucone oskarżonemu, Sąd Okręgowy w Z. zmienił – między innymi w zaskarżonej obecnie części – rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. G. w pkt 5 części rozstrzygającej wyeliminował stwierdzenie, iż oskarżony doprowadził małoletnią M. P. do poddania się innej czynności seksualnej groźbą a nadto ustalił, że zachowanie mu przypisane miało miejsce w bliżej nieustalonym dniu w okresie między 1996 r. a 1997r.

W wyniku rozpoznania kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego i stwierdzenia okoliczności z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 24 września 2019 r., V KK (...), uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Z. w części dotyczącej skazania m.in. za czyn przypisany na szkodę M. P. i w tym zakresie przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt. VII Ka (...), Sąd ten zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w odniesieniu do punktu 5 części rozstrzygającej tego wyroku w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego w tym punkcie oskarżonemu J. G. wyeliminował stwierdzenie, iż doprowadził małoletnią M. P. do poddania się innej czynności seksualnej groźbą, a ponadto ustalił, że zachowanie mu przypisane miało miejsce w bliżej nieustalonym dniu w okresie pomiędzy 1996 r. a 1997 r. W pozostałej części utrzymał w mocy rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 5 części rozstrzygającej wyroku Sądu I instancji.

Obecnie, od wyroku Sądu Okręgowego w Z. kasację wniósł obrońca skazanego J. G. i zarzucił:

1. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 197 § 2 k.k., art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 440 k.p.k. poprzez brak zawarcia w czynie przypisanym oskarżonemu ustawowych

znamion przestępstwa, a w konsekwencji niesłuszne skazanie;

2. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 413 § 2 k.p.k. poprzez brak dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu, a w konsekwencji skazanie za czyn nie wypełniający znamion przestępstwa.

W oparciu o tak sformułowany zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Z. VII Wydziału Karnego Odwoławczego z dnia 08.12.2020 r. w sprawie sygn. akt VII Ka (...) oraz wyroku Sądu Rejonowego w Z. VII Wydział Karny z dnia 11.02.2016 r. w sprawie VII K (...) w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 5 wyroku i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego J. G. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, tj. takim, który przemawiał za jej oddaleniem w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1 k.p.k., zasadność kasacji jest oceniana z punktu widzenia skutecznego wykazania wystąpienia okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. albo innego naruszenia prawa i to o charakterze rażącym oraz przedstawienia przekonujących argumentów, że to uchybienie wywarło istotny wpływ na treść wyroku. Oba te warunki, tj. rażące naruszenie prawa i istotny wpływ na treść wyroku, muszą wystąpić łącznie, a brak jednego z nich determinuje uznanie kasacji za całkowicie bezzasadną.

Wywody zaprezentowane w nadzwyczajnym środku zaskarżenia wniesionym przez obrońcę skazanego J. G. nie przekonują, że w realiach tej sprawy doszło do wystąpienia uchybienia wskazanego przez skarżącego, a tym samym nie realizują określonych wyżej wymagań. Twierdzenia i argumentacja autora kasacji zostały oparte na założeniu, że zmiana opisu czynu z pktu 5 aktu oskarżenia, dokonana przez sąd odwoławczy w ramach kontroli instancyjnej, doprowadziła do dekompletacji znamion przestępstwa przypisanego w tej części skazanemu J. G.. Takie przekonanie skarżącego nie znajduje oparcia w istniejącej rzeczywistości. Sąd Rejonowy w Z., orzekając w odniesieniu do czynu zarzuconego ówczesnie oskarżonemu w pkt 5 aktu oskarżenia przyjął, że J. G. doprowadził małoletnią wówczas M. P. do poddania się innej czynności seksualnej dotycząc jej narządów

płciowych. Natomiast środkami, którymi oskarżony posłużył się do osiągnięcia tego celu były podstęp i groźba. Sąd Okręgowy w Z. przeprowadzając kontrolę instancyjną w tym zakresie zwrócił uwagę na to, że groźby wyrażone przez oskarżonego miały miejsce już po zrealizowaniu jego zachowania mającego postać czynności seksualnych. Zatem trafnie uznał, że nie było podstaw do przyjęcia, iż groźba była środkiem oddziaływania na pokrzywdzoną umożliwiającym doprowadzenie małoletniej wówczas M. P. do poddania się innej czynności seksualnej polegającej na dotykaniu jej narządów płciowych. W konsekwencji tego poglądu z dwóch środków oddziaływania na swobodę decyzji pokrzywdzonej, wymienionych w przepisie penalizującym zachowanie przypisane skazanemu a przyjętych w ustaleniach stanu faktycznego przez Sąd I instancji, tj. podstępu i groźby, sąd odwoławczy wyeliminował ten ostatni, tj. zastosowanie groźby, co wcale nie dekompletuje znamion przestępstwa przypisanego skazanemu i nie prowadzi do jego uniewinnienia. Nadal aktualne pozostaje bowiem ustalenie, że J. G. w miejscu i czasie określonym w zarzucie, podstępem doprowadził małoletnią wówczas M. P. do poddania się innej czynności seksualnej dotykając jej narządów płciowych. Czyn skazanego w takiej postaci również wyczerpuje znamiona przypisanego mu przestępstwa, określone w przepisach art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 27 lipca 2005 r.

W tych warunkach nie sposób było przyjąć, że zmiana wprowadzona przez sąd odwoławczy w istocie zmierzała do wyeliminowania całego opisu strony przedmiotowej zachowania skazanego, tj. ustalenia, iż doprowadził małoletnią wówczas M. P. do poddania się innej czynności seksualnej.

Tym samym, oczywiście bezzasadny okazał się również drugi z zarzutów kasacyjnych, odwołujący się do treści art. 413 § 2 k.p.k.. Opis czynu przypisanego skazanemu J. G. – również po korekcie wprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Z. – jest wystarczająco dokładny i spełnia wymagania ustawowe wynikające z powołanego przepisu. Nadal określa wszystkie okoliczności niezbędne dla wypełnienia znamion przestępstw z art. 197 § 2 k.k. i art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 27 lipca 2005 r.

Wobec złożenia wniosku o zasądzenie na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść skazanego J.G. oraz oświadczenia, że nie zostało ono uiszczone w całości ani w części – należało orzec w tym przedmiocie z uwzględnieniem stawki podstawowej wynikającej z treści § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18). Zakres zarzutów kasacyjnych i argumentacja przytoczona dla ich poparcia nie stwarzają bowiem przesłanek przemawiających za zastosowaniem stawki w wysokości postulowanej przez autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Natomiast sytuacja skazanego, która uzasadniała wyznaczenie mu obrońcy z urzędu przemawiała również za zwolnieniem go od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.